

nedokonán pro překážku odjinud v to příslou a může proto jeho čin, jenž má ostatní znaky zločinu podvodu, listivé předstírání za účelem poškození pojišťovny o částku 200 i 2.000 Kč převyšující, býti kvalifikován jen za nedokonaný zločin podvodu podle §§ 8, 197, 200 a 203 tr. zák. I čin obžalovaného Josefa P-a jest kvalifikovati důsledně jen za spoluvinu na nedokonaném zločinu podvodu podle §§ 5, 8, 197, 200 a 203 tr. zák. Při tom jest nutno zaujmouti stanovisko k námitkám, jimiž se jeho zmateční stížnost domáhá beztrestnosti pro ustoupení od pokusu, jež ovšem bezpředmětně jsou uplatněny jako důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 b) tr. ř., ježto nalézací soud, maje čin za dokonaný, neřešil otázku beztrestnosti pro dobrovolné ustoupení od pokusu. Vzhledem k odchylné kvalifikaci vyslovené zrušovacím soudem, lze však o nadhozené otázce hned rozhodnouti na základě skutečností v rozsudku nalézacího soudu zjištěných; z nich vychází, že obžalovaný Josef P. doznal četnictvu, že K-ovi žádné zásoby nedodal a po pravdě vyličil celý stav věci teprve tehdy, když se ve svých výpovědích zaplétal a byl na následky svého jednání upozorněn. Když totiž předložil stvrzenku o dodávce mouky a otrub K-ovi za 14.460 Kč, bylo při přepočítání zjevno, že jest v ceně početní chyba kolem 600 Kč, která by se při reálním obchodu nebyla vyskytla. Na dotaz uvedl P. nejprve, že si K. veškeré množství odvezl svým autem najednou. Ale když byl upozorněn, že by to najednou odvésti nemohl, tvrdil, že tam byl dvakrát, což ani v tomto případě nebylo možno, poněvadž by byl K. na svém malém autu nemohl odvésti takové množství přes 70 pytlů meliva. Podle těchto zjištění doznal obžalovaný P. pravdu teprve po přednesení oněch nepravd, při nichž se zaplétal do rozporů, a po upozornění na následky svého jednání; za tohoto stavu věci nelze mluvit o dobrovolném ustoupení, jež podle § 8 tr. zák. jest podmínkou beztrestnosti pokusu a možno takto vynucené sdělení pravého stavu věci přičísti obžalovanému P-ovi k dobru jen jako okolnost polehčující při výměře trestu. Bylo proto zmateční stížnosti Ferdinanda K-a do výroku, jímž byl uznán vinným zločinem dokonaného podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák. a zmateční stížnosti Josefa P-a do výroku, jímž byl odsouzen pro spoluvinu na zločinu dokonaného podvodu podle §§ 5, 197, 200, 203 tr. zák. vyhověti, napadený rozsudek v těchto výrocích (odstavce 1 a 2 rozsudkového výroku) zrušiti a stěžovatele uznati vinnými, a to K-a zločinem nedokonaného podvodu podle §§ 8, 197, 200, 203 tr. zák. a P-a zločinem spoluviny na nedokonaném podvodu podle §§ 5, 8, 197, 200, 203 tr. zák.

Čís. 3423.

Porušení zákona (§ 33 tr. ř.), nebyl-li ke hlavnímu přelíčení předvolán soukromý účastník (§ 47 čís. 3 tr. ř.), a bylo-li užito jako důkazního prostředku spisů (presidiální zprávy soudu), které nebyly při hlavním přelíčení čteny (§ 258 odst. první tr. ř.).

Nikoli již znalost soudu, nýbrž všeobecná neb aspoň širokému okruhu osob žijících ve stejných životních poměrech společná, cestou

každému přístupnou dosažitelná znalost skutečnosti (t. zv. notorieta) sprostňuje od zvláštního provádění důkazu.

(Rozh. ze dne 21. března 1929, Zm I 5/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Postupem okresního soudu v Čes. Brodě v trestní věci proti Viktoru W-ovi pro přestupek podle § 1 zák. o útisku byl tím, že ke hlavnímu přeličení nebyl obeslán soukromý účastník, porušen zákon v ustanovení § 47 čís. 3 tr. ř. a rozsudkem téhož soudu v téže věci ze dne 31. května 1928, pokud se rozsudek odvolává za účely důkazními na spisy, jež při hlavním přeličení nebyly čteny, byl porušen zákon v ustanovení § 258 odst. první tr. ř.

Důvody:

Soukromý účastník Dr. Rudolf T. podal u státního zastupitelství v Praze trestní oznámení na Viktora W-a, v němž uvádí, že podal proti Viktoru W-ovi dvě palmární žaloby o 7.759 Kč a o 10.074 Kč, že dne 4. prosince 1927 se W. dostavil k němu do advokátní kanceláře a prohlásil, že nevezme-li soukromý účastník obě žaloby zpět a nevzdá-li se svých palmárních nároků, W. na něho udá, že se o radovi vrch. zem. soudu Dr. C-ovi vyjádřil za příležitosti civilního sporu u zemského civilního soudu v Praze, že jest podplacen, a dále že na Dr. T-a udá, že se neuctivě vyjadřoval o některých soudcích v Čes. Brodě, a že to Dr. C-ovi a ostatním dotčeným soudcům přímo ohlásí. Státní zastupitelství v Praze po předběžném vyhledávání navrholo potrestání Viktora W-a pro přestupek podle § 1. zák. o útisku ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n. a rozsudkem okresního soudu v Čes. Brodě ze dne 31. května 1928 byl Viktor W. podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby sprostěn. Rozsudek ten, nebyv napaden, vešel v moc práva. V odůvodnění rozsudku se uvádí, že soud nevzal za prokázané okolnosti potvrzené svědkem Dr. T-em, (jenž vypovídal ve smyslu trestního oznámení) a to pro nevěrohodnost jeho známou soudu z přechetných dozorčích stížností na tamnější soud, ve kterých uváděl nepravdivé okolnosti, jak to prokazuje zpráva téhož soudu ze dne 5. února 1927, jež prohlašuje za nesmysl tvrzení jeho (Dr. T-a) ve stížnosti k zemskému soudu civilnímu, že sebemenší bagatelní řízení vyžaduje ztráty téměř celého dopoledne a že se spory projednávají s několika hodinovým zpožděním, a jež o Dr. T-ovi uvádí, že jest patrně dědičně zatížen, čemuž také odpovídá obsah letáku obviněným založeného. Také udáním svědků Heleny T-ové, manželky Dr. T-a a Dr. Emila Ř-y, jeho koncipienta, soud neuvěřil, nepokládaje jich údaje za bezvadné pro jich poměr k Dr. T-ovi, pod jehož vlivem se nepochybně jejich svědecké výpovědi staly.

Provedenému řízení jest vytknouti, že ke hlavnímu přeličení nebyl předvolán soukromý účastník Dr. T., ač se v trestním oznámení i při svém svědeckém výslechu připojil k trestnímu řízení jako soukromý.

účastník. Tím bylo porušeno ustanovení § 47 čís. 3 tr. ř. Rozsudek sám pak zřejmě porušuje zákon v ustanovení § 258 odst. první tr. ř., podle něhož lze užití spisů jako prostředků důkazních jen potud, pokud byly u hlavního přelíčení čteny. Rozsudek používá jako důkazu zprávy okresního soudu v Čes. Brodě ze dne 5. února 1927, která nejen že podle protokolu o hlavním přelíčení při hlavním přelíčení nebyla čtena, nýbrž vůbec ani ke spisům této trestní věci nebyla připojena. Chtěl-li soud opřít rozsudek o tuto zprávu, bylo jeho povinností provést při hlavním přelíčení důkaz opatřením a přečtením tohoto úředního spisu a povinnosti té jej nezbavovala tvrzená v rozsudku okolnost, že nevěrohodnost svědkova jest soudu známou, neboť nikoli již znalost soudu, nýbrž všeobecná neb aspoň širokému okruhu osob žijících ve stejných životních poměrech společná, cestou každému přístupnou dosažitelná znalost skutečnosti (t. zv. notorieta) sprostňuje od zvláštního provádění důkazů. Tyto podmínky notoriety nejsou v souzeném případě po ruce, neboť, nehledíc ani k tomu, že nejde o skutečnost, nýbrž o úsudek (že nevěrohodnost svědkova jest soudu známa), není úřední spis, jehož se rozsudek dovolává, spisem všeobecně každému přístupným, naopak jest to zpráva presidiální, zpráva úřadu administrativního, jež zpravidla ani všem soudcovským úředníkům téhož soudu není přístupna a jejíž použití k účelům důkazním v řízení soudním ať již trestním nebo civilním závisí od svolení nebo souhlasu dotyčné stolice správní, po případě i úřadu této stolici nadřízeného. Nebyl tedy ani z tohoto důvodu postup trestního soudce správný. Bylo proto podle §§ 33 a 292 tr. ř. o zmatečné stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3424.

Uložení peněžitého trestu za předchozí nedostavení se svědkovo (§ 159 tr. ř.) jest trestním stiháním ve smyslu § 24 ústavní listiny; jest proto k němu třeba souhlasu příslušné sněmovny, jedná-li se o potrestání člena Národního shromáždění; jeho obeslání pod pohrůžkou peněžitým trestem souhlasu nevyžaduje.

(Rozh. ze dne 21. března 1929, Zm I 19/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečné stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením vyšetřujícího soudce ze dne 16. listopadu 1928, pokud členu poslanecké sněmovny Národního shromáždění Josefu S-ovi uložilo podle § 159 tr. ř. peněžitý trest 100 Kč, prohlásivši jej za propadlý, aniž k tomu byl vyžádán souhlas příslušné sněmovny, byl porušen zákon v ustanovení § 24 úst. list. Československé republiky. Usnesení to se zrušuje.

Důvody.

Podle spisů zemského trestního soudu v Praze byl v trestní věci Komunistické strany Československa proti Jar. K-ovi, odpovědnému